

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 8. srečana 1855.

List 6.

Rut.

Povest iz svetiga pisma.

Spisal v verzih

Bernard Tomšič.

Drugo petje.

Pozdravljen, Betlehem, pozdravljen bodi,
Ze gleda Rut od daljeb te vesela!
Tud mene v Betlehem modrica vodi;
O da bi tebi vredno hvalo pela!
Zaverženim po vsmiljeni osodi
Zveličanja preblazena zibela!
Kak rad bi bil v dobravah Palestine,
Slovecih nam od svete zgodovine.

Tam biti, kjer očaki so živeli,
Zrak vzivati obljubljen deželo,
Kamor pod Mozesam so hrepeneli,
Kamor je peljal Jozva Izraela.
Alj tam, kjer so njih kralji kdaj sloveli,
Kjer Davidove harpe so donele;
Minljivost vsega tam spremisljevati,
Kjer stal je tempel Salomónov zlati!

Tam biti, kjer, Poslan'ga od Očeta,
Devica čista v blagor je rodila;
Hoditi po dobravah Nazareta,
Tam, kjer presveto Dete je vodila.
Kjer prebivala je tridružba sveta,
Tam biti, tam — o žaloradost mila!
Kjer On terpel je, merl in vstal od smerti,
In se učil, — se v raj podal odperti!

Je bilo klasje ravno dozorelo,
Ko v Betlehem dospete ste, Zenjice,
Od katerih je po njivah mergolelo,
So vzdigovale pač od tal glavice,
In je: „kdo neki ste?“ med njim' šumelo,
Ko si neznane vgledatao zenjice, —
Bog sprejmi Rut te, sprejmi te Noema,
Ki vaj' je spremljeval do Betlehema.

Še preden solnce rumeno izhaja,
Pokorna Rut Noemo je vprašala:
Bi jo zadela gospodarjev graja,
Ko bi po njih sternih klasje brala,
Ki za zenjicam' tu in tam ostaja,
Saj tak z njih ptica zernje bi skljevala.
„Prav heč“, Noema reče, „in le hodi,
Bog srečo daj ti tam, in s tabo hodi“.

Tje na rumeno polje, kjer se žanje,
Pogledati Boc pride z Betlehema,
Moz, ki časti ime ga in imanje,
Kdo klasje bere? živo zvedit' vnema.
Odgovoré zenjice na vprašanje:
Njo pripeljala sabo je Noema,
Prosila je, da b' klasje brati smela,
Od davi bere tukaj ga vesela.

Boc bliža se ji, in ko lastni hčer
Pohlevno reče: „hčerka! tu le bodi;

Na mojim polji zlato klasje beri,
Kjerkoli žanjejo, za njimi hodi;
Čistati tukaj ima te vsakteri.
In če bos zejna, pojdi tje k posodi,
Iz ktere moji delavci pijejo.
Ter vgasni, hčerka! si vrocine zejo“.

Pred njega pade Rut zdaj na kolena,
In izgovarja se, da zaslužila
Toljk' milosti pač ni nevednosti njena.
„Kar tasi“, pravi Boc, „si ti storila.
Storila toljk' ljubezni bi nobena;
Bog daj za to obilno ti plačila.“
„Kak hvalo bi“, povzame Rut, „izrekla,
Ki manj sim, ko nar manjši vasa dekla“.

Bolj ino bolj pripeka solnce zlato,
Prisel je za zenjice čas obedat;
Vse popustilo stern je zdaj bogato,
In tje se po zeleni trati vseda,
Kjer senčni hlad daje drevo košato.
Prijazno klasjebravko Boc pogleda,
K obedu ljudomilo jo povabi: —
Moz vsmiljen je, ki revnih ne pozabi.

Pokorna Rut se vda ponudbi rada,
Odkrita je, ni hlimbe v nji nobene.
Alj Bocu Rut čedalje bolj dopada,
Ves ganjen od nedolznosti je njene.
On sam ji streže, jed pred njo poklada,
Da tudi kaj na stran za taso dene.
Po lepi hvali za obed je vstala,
In zopet po sterniscu klasje brala.

Tud mi smo nekdanj zlato klasje brali,
Veseli po sterniscih krog hodili,
Z rokami njeznim v snopke ga vezali,
Očetu, materi jih podarili,
Po taki pridnosti jih radovali.
Ti časi, mili Bog! so nam odbili, —
Proč je mladost, ni mater' ne očeta!
Kje ste, o kje ste ve, otročje leta! —

Med bitjem s suprotnimi viharji
Živi spomin na vas, na vase raje;
Na slast pastirjevo o zlati zarji,
Na pevajočih ptic donece gaje;
Na tebe, sveta igra zo altarji,
Na vse od mladih dni mi drage kraje, —
In tak daje v popotvanja jeseni
Pretekli čas otročjo radost meni.

Kar naj bolj vabi me v pretekla časa,
Kar posvečuje zdaj se solza mila,
Kar me se zdaj z nebesko slastjo pase,
To je slovesnost svet'ga Obhajila!
Se slisim in bom slisal tvoje glase,
Dokler življenja bode tolkla žila.
Nebeske hrane pervikrat vesela,
Te pomni duša, o nedelja bela! —

Hlagovolite, dragi! prizanesti,
Če tukaj peljal sim vas na odpota;
Prijetno je, se blagih let zavesti,

Ki jih brojila kratka je enota:
Oh! na popotovanja široki cesti
Divja nemir in tisučera zmota. —
V serce življenja resniga pogledite,
In mi, ak srečni ste, ko kdaj, povejte? —

K tenjicam pravi Hoc: „Ne zabranite
Ji po lastini moji klasja brati.
Ki reva je; tim več nalaš pustite
Tu ino tam kak snopek zaustati.
Med sabo je nikakor ne zalite.“
Lepo, prijazno z manjšimi kramljati,
In vsmiljenje imeti s siromaki,
Po Bocovo si prizadevaj vsaki.

Katoliška družba rokodelcev.

Večkrat že sim vidil tisto lepo podobo, na kateri je bila vsa sv. družina skupaj, namreč: Jezus, Marija in Jožef. Marija prede, pa dobro mora znati, ker njene oči niso v nit obernjene, ampak le sveto dete Jezusa gleda, kako skerbno oblance pometa in sv. Jožefu spod nog spravlja; sv. Jožef pa s skerbim, vender v Boga zaupajočim obrazom debelo desko, mende za kako mizo pripravlja. Po hišici je vse revno, prav ubožno; vender je bila Nazareška hišica neizrečeno bogata, polna blagoslova Božjiga, ne le za Marijo in Jožefa, ampak za ves svet. Kadarkoli sim to podobo vidil; se mi je v ti hišici tako mirno zdelo, in ta mir, sim si mislil, je več vreden, kot krona cesarska, še več kot vse kraljestva in cesarstva. Pa sej Marija in Jožef sta bila tudi kraljeviga rodu, rodu Davidoviga, imela sta clo v svoji družini Kralja vsih kraljev — in vender sta obadva le z rokami kruha služila za se in za Jezusa, ker je Bog tako hotel. O pač srečno rokodelstvo, ktero je ta sveta družina posvetila! Ni čuda, de so clo kraljevi otroci nekda tudi kakiga rokodelstva se učili, de so to sveto družino posnemali. Pa zdaj je vsa druga. Pa tudi hiše rokodelcev so zdaj drugačne. Po hišah, kjer siva ali tešejo, pilijo ali kujejo, ni več tako domače, kakor je bilo v Nazareški hišici. Tista domača priljudnost je večidel zginila in z njo tudi domači mir in domača edinost. Ali ravno zato pa tudi rokodelcam, posebno rokodelskim hlapcam huda poje. Večidel so le ptuji, pa tudi ptujci vedno ostanejo, še clo domači so vender le ptujci, ker med gospodarji in podložniki se je vez kersanske ljubezni če ne ravno popolnoma pretergala, vender pa razvezala. In od tod gotovo ni nič prida, velikoveč le zdihovanje, ktero le stare čase hvali, sedanje pa zaničuje. Pa to nič ne pomaga.

Na svetu je zares čudno, naj bolj čudno pa zato, ker nobena posvetna reč nikakoršne stanovitnosti nima. Res je podoben svet kolesu, ki po cesti dalje derdra, derdra po prahu, po blatu, po kamnji, po luži: marskej zadene in na kviško povzdigne, pa spet zaverže in drugo zadene večkrat še slabši kot poprejšno. Takšen se mi zdi človek, takšne cele družine, takšne čele dežele; vedno se novo pobira, staro zametuje, pa večkrat spet staro pobere. Marskej dobriga so imeli naši spredniki, pa tudi več slabiga; ali de bi slabo zboljšali, so nasledniki tudi kej dobriga zavergli. Ni treba le v stari rog trobiti, pa vender tudi stari niso imeli slame v glavi. — Taka se je godila tudi z rokodelskim stanom. Bili so nekda rokodelski hlapci družini pristeti; gospodarja so imeli in spostovali kot svojiga očeta in vse je bilo domače, tudi so bile posebne družbe, vsako rokodelstvo je bilo nekako združeno. Pa od tega ni več

ostalo, kot semtertje še (kakor spominke nekdanjih katoliških časov) družbine maše. Tako n. pr. se berejo sv. maše v Loki vsake kvatre še zdaj za šivarsko, lončarsko, strojarsko, čevljarsko in mersarsko družbo, ktere imajo tudi še svoje bandera, akoravno ni akoraj od nobene družbe ne duha ne sluha več. Tako je tudi v Kranji, v Teržiči in tudi še marskje drugod. In ko bi pri rokodelskim stanu nekda nič dobriga ne bilo, so bile te družbe vender le dobre, in vender so bile zaveržene. Kakošen pa je dobiček tja? Rokodelski hlapci so se začeli po pivnicah potikati, ker doma ni bilo več po domače, zaslužek ni šel več po pravi poti, ampak po cesti zapravljivosti, in kar je naj hujši, serce se je popačilo, duša je oslabele; zakaj, kdor se dosti po pivnicah klati, kmalo svojo dušo z dimam razuzdanosti skadi in s tako okajeno dušo je pa žalostno življenje.

Življenje rokodelskih hlapcev je zares žalostno. Pervič že zato, ker zaslužek v hudi dragini res ni velik, pa tudi velik biti ne more; potem pa še ta mali zaslužek gre večidel v pivnico, in kako se po pivnicah v mladi družini brez vsega varha godi, je le groza misliti. — Pa vse zdihovanje ne bo nič zdalo, če bomo le križem roke imeli. Pa kaj je početi?

De bi se rokodelski stan sploh zboljšal, ho treba skerbeti, de bodo mladi rokodelci, vsi rokodelski hlapci, ne le dobri delavci, ampak tudi dobri kristjani. Zastonj bo vse drugo prizadevanje, dokler bo serce popačeno. Treba je torej vse slabo odverniti, in dobro pa koristno nakloniti. K temu pa morajo rokodelci najpred sami si v roko seči, de hočejo biti ne le dobri delavci, ampak tudi dobri kristjani; začetek zboljšanja rokodelstva mora biti v rokodelcih samih. Tode sami rokodelci spet vsega ne morejo storiti. In k temu bodo družbe rokodelcev naj več pripomogle. To so pa takele družbe: V večjih mestih, kjer je veliko prebivavcov, torej tudi več rokodelcev, se snidejo za blagor ljudi zares uneti moške, preskerbē naj pred iz svojiga pripravno izbano, kamor zamorejo vsi rokodelski hlapci ob nedeljskih večerih, ali pa tudi druge večere po dokončanim delu priti, ter se tam med seboj po domače razveselovati; tudi smejo ktero pošteno zapeti, kar je veliko veliko vredno: tudi smejo kej pripušeniga zaigrati, de si tako rekoč svoje življenje osolijo in težave svojiga stanu osladijo; z eno besedo, v teh zbiraljših so popolnoma domá. — Pa to še ni zadosti. Ti za blagor ljudi zares uneti moške preskerbē tudi posebnih učenikov — ali so večidel že sami učeniki — de se mladi rokodelci tudi v marskteri vednosti ravno tu izuriti zamorejo; kar je pa naj boljše, je to, de se sosebno za dušo rokodelcev skerbi; zato je vselej duhoven oče vse družbe, ki po domače sv. resnice razlaga, jih naukov spominja, ktere so v prvi mladosti, od svoje matere ali v domači šoli prejemale; zakaj gotovo je, če bodo naši rokodelci pravi, pobožni kristjani, bodo tudi dobri delavci, ker bodo tako spoznali, de ves blagoslov pride le od zgoraj. Ker pa zgledi vlečejo, prejemale tudi združeno s zakramente, kar je vse hvale vredno, in posebno spodbudljivo ne le za družbo samo, ampak tudi za druge kristjane.

De se pa ne le ljubezen do Boga, ampak tudi do bližnjiga povzdiguje, zbirajo rokodelci v teh družbah vsaki mesec kakšen krajcar prostovoljno med seboj, in s tem pomagajo svojim bolnim sohlapcam, ali pa, če tega treba ni, si s tem denar-

jem kaj družiga potrebna preskerbē. Če kdo kaj brati hoče, dobi v teh družbah tudi kake bukvice, se ve do le take, ktere serce razveseljujejo in um omikujejo.

Za družbo samo pa in njene potrebe rokodelski hlapci ne vinarja ne dajejo. Zastonj se podučujejo in zastonj prejemajo vse druge dobrote; vse to preskerbē drugi, za blagor ljudi zares uneti možje, kteri so kakor očetje te družbe in se tudi očetje ali varhi rokodelske družbe imenujejo. Pervi oče ali sprednik vse družbe je vselej le mašnik; to pa bo vsak za prav spoznal, kteri pomisli, do mašnik je prav od Boga postavljen, izvoljen učenik in rednik ljudstva, ter ima posebno dolžnost od Boga, sv. vere ne le učiti, ampak tudi v razne priložnosti ljudstva takorekoč jo vcepiti. — Duhovna varha in prošnika v nebesih si je pa ta družba zvolila Marijo, prečisto Devico in sv. Jožefa.

Tako torej je družba rokodelcev ob kratkim popisana. In takih družb je že okoli sto po našim cesarstvu in po Nemškim, v kterih nad 22 tavižent rokodelskih hlapcev telesni, pa posebno dušni blagor vživa. Povsod so se rokodelski hlapci z veseljem snidili, kjerkoli so dobre može dobili, kteri so jih kersansko vodili; zakaj še je veliko dobrih mladenčev, ki spoznajo dobroto teh družb in ti spet druge, če tudi že zapeljane vabijo. — Na to vižo in le na to vižo je mogoče rokodelski stan zboljšati. To je začetnik teh družb, stolni vikar v Kolinu gosp. Adolf Kolping, dobro spoznal. Bil je popred sam rokodelski hlapec ter je sam žalostno skusil, kako huda je. Ko je mašnik postal, je bila njegova prva skerb zboljšanje rokodelskega stanu. In ker je z Bogom začel, je Bog tudi obilno svoj blagoslov mu dal. Bog ga živi in mu stoterno vse poverni!

In hvala Bogu! tudi pri nas ne bomo zadnji ne. Tudi v beli Ljubljani so se snidli blagi možje in naglo se je več rokodelskih hlapcev oglasilo, ki serčno žele, da bi skoraj tudi pri nas družba rokodelcev oživila; in kakor upamo, ne bodo več dolgo čakali, skorej skorej bo vse preskerbljeno.

Marsiktera kranjska mati bo potem ložej svojiga sina v ptuje pustila, ker bo vedila, da so povsod take družbe, ktere skerbē za telesni in posebno za dušni blagor rokodelcev. Kmalu mislim bomo slišali: Tudi Ljubljana ima družbo rokodelcev. Bog daj svoj blagoslov! Jancz.

Mazzini.

V zgled, kam človek zagazi, če opusti samiga sebe zatajevati, vzamemo nekatere verstice od nesrečnega Mazzini - ta iz „Velkshalle“. Giuseppe Mazzini je človek zbujeniga, urniga duha, živ in goreč na duši, močn in terdn v sercu, stano vitniga in nepremakljiviga značaja, visokih misel in veliciga neobezdljiviga prizadevanja. To so skaze in prednosti človeškega bitja, ktere bi bile Mazzini - ta zamogle napraviti apostolskiga moža, luč sv. cerkve, in bič za hudobijo, ako bi se bile na sv. reči obrnile, in bi jih bila čednost domačila, modrost vodila in vera uterjevala. Ta človek, ki Jezusa Kristusa, njegovo odrešenje, njegov evangeli in njegovo cerkev zaničuje, ta človek je od kersanskih staršev, je bil v svojim domačim mestu Genui kersen, je spoznaval zapovedi s. evangolija, se je ponižno umival in čistil v kopli svete pokore in je vžival presveto Rešnje Telo Kristusovo. Izhaja iz poštene mestnjanske deržine in je sin izverst-

niga zdravnika dr. Mazzini - ta, vseučilišniga učeni - ka, ki je bil mož posehne kreposti in učenosti, in je bil priserčen svojim prijatlam, ljubeznjiv do svojih učencov, dobrotljiv do vsih, visoko spoštovan s staro zvestobo in pravo poštenostjo. Giuseppe Mazzini je imel dve sestri; ena od nebeške luči Kristusove razsvitljena, je bila svetu slovo dala in v samostan zbežala, kjer je visoko stopnjo goreče spokornosti in ljubezni do našiga Gospoda Jezusa Kristusa dosegla, ter potem bila k Gospodu poklicana. Tudi druga sestra, šibke nature, pa dobriga serca, blazih misel in bistriga uma, je že umerla, in Mazzini je njeno zgodnjo smert britko objokoval. Ostane mu še ena živa sestra, in, ker je oče nedavno umerl, le samo še mati z njo, ki vidite in slišite grozovitnosti tega zgubljeniga sina. On, ki vsa Italija stermin pred njegovo grozovitnostjo, svojo mater priserčno ljubi, in ena nar britkejših in pregrenkih bolečin njegoviga pregnanja je ta, da je ločen od svoje matere.

Kako vender je ta mladenič v toliko brezno hudobije padel, — on, ki je bil v hiši svojiga očeta toliko skerbno odrejen in od modriga duhovna v strahu svete katoliške cerkve vaje? Kako se je pogreznil v to divjačnost, neusmiljenost, v to gnusobno pregreh in zakletstev? Kako se je tako sprevergel, da ga zdaj mislijo hudobniga duha, kteri je v strah vsih dobrih, kakor šiba sv. cerkve, kakor podžigavec puntov, razdertij in razdjanj, vsačiga občinskiga reda in sleherne Božje in človeške pravice na zemljo veržen; — ta človek, ki bi bil lahko dobronik, podpora in slava Italije, ako bi se bil v dobro obrnil!

Giuseppe Mazzini je velik zgled za nespremišljeno mladost; nad njim se vidi, koliko silno presilno hudiga premore zapeljevanje in pohujšanje razuzdanih tovaršev. Njegove prve stopinje k hudobij je povsod spremljalo grizenje vesti in kesanje; in kdo ve, kolikrat je sklenil, na pot poštenosti in čednosti se verniti? Kdo ve, koliko truda ga je stalo, prejden je ježice svoje vesti premagal in otupil? Kdo ve, če se mu se to uro iskra čutila ne giblje v sercu, ter mu kliče: „Verni se nazaj v cerkev!“

Ogled po Štorenskimi.

Iz Ljubljane. 2. tega mesca sta duhoven Olivieri in njegov pomočnik O. Andrej, iz reda presveto Trojice za odkupovanje sužnjem, Ljubljano zapustila in so skoz Torat proti Benetkam podala, kjer imata še nekaj zamurskih dekličov. Bila sta to pot 64 tacihi nesrečnih otrok rešila, da ne bodo kakim nezdušnikom v roke porali. Na Tirolskim sta jih 23 ali 24 oddala, v Celovecu 6; tudi Ljubljanske nune so se usmiliti in bodo 2 ali 3 tih sirotic v odrejo sprejelo. Okoli srede tega mesca se bota imenovana gospoda z otroci skoz Tirolsko, kjer jih bota še nekaj pustila, v Ljubljano vernila. Ta problagi človekoljub, kteriga je zgolj ponižnost, vsa svoj trud na osrečevanje ubozih zamurskih sužnih otročičev obrača; že okoli 400 jih je rešil, in naj prvi fantič, ki ga je bil odkupil, je že duhoven in misionar na zahodnih afrikanskih otocih, nekaj jih je pa v propagandi v Rimu. Vsa donar za odkupovanje on od dobrih ljudi dobiva, in tu ni ravno malo treba, ker že na mestu mora okoli 400 dvajsetic za vsačiga dati; k temu pa pridejo še stroški po poti, kar zlasti vožnja čez morje silo veliko vzame. Tudi v Ljubljani je nekaj lopih darov v ta namen dobil; ker so bo pa še vernil, bo še priložnost, ako bi kdo želel, se njegoviga djanja s ku-

lim darom deležniga storiti, s čimur mu je posebno ustrezno, ker se mislita precej spet v Egipt podati. Sv. Oče so nad njegovim prizadevanjem toliko dopadajenje pokazali, da so redi presvete Trojice naročili, da naj se Olivieri-tu pridruži, kar se je tudi zgodilo, in so vsem dobrotnikom zamurekih deklic še posebno duhovne dobrote, popolnoma odpustke, ob smertni uri podelili.

Iz Poljanske doline na Gorenškem. V Leskovci so 4. mal. serp. l. l. prečast. g. tehant F. Kramer pokopališe blagoslovili, katero je s skerblijnostjo sedanjiga skoz in skoz marljiviga g. duhovniga pastirja razširjeno. Ker cerkev nima orgel, so med gospod tehantovo slovesno mašo nekteri gospodje duhovni četeropév tako lepo peli, da je veselje bilo. Zares, redka prikazen na znožji ponosniga Blégaša! Take blage slovesnosti tod v petji, drugod v glasbi so sad neutrudniga prizadevanja našiga premalo spoznaniga organista stolne cerkve, g. Riharja, ker celo malo stolnih cerkev, do molčimo od manjših, ima v obojni glasbi tako vajeniga in zaslužniga glasovodja. Blaziga gospoda naj to govorjenje nikar ne žali, ker je le neusiljena, mnogozaslužena pohvala od nekdanjiga njegoviga učenca, in naj velja več reči, kot osebi. —

Tudi na **Trati** je bilo pretečeno jesen pokopališe zlo razširjeno. Na prizadevanje ondozniga kaplana g. A. Drobniča, je na Trati čisto na novo napravljena vsakdanja šola, za ktere je že lansko leto od c. k. namestnije spodobno in dobro zaslužno pohvalo prejel. Kaj de hore reči, silno težavno kaplanarijo opravljati in zraven tega vsak dan v šoli za učenika in kateheta biti, zamore le tisti prav spoznati, kateri je tako delo saj vidil skoz nekaj časa.

V **stari Oslci** je bila v dan spreobrnjenja sv. Pavla začeta bratovšina vselej Device in Matere Marije Karmelske, naj starji zmed bratovšin (od l. 1245). Ta bratovšina je bila s pooblastenjem karmeliškiga generalvikarja v Rimu 19. listop. 1854 in po dovoljenji visokiga Ljubljanskiga škofijstva od 21. sušca in 13. grudna 1854 v stari Oslci napravljena. Ceravno je ta dan bilo čez dva in pol čevlja snega in je od raniga jutra neprenehama snežilo, je vendar v to samotno cerkev v hribe toliko ljudstva prišlo, da niso vsi v cerkev mogli. Po veliki maši so bile lavretanske litanije péte, pri kterih je ljudstvo v trumi odpevalo: „O Marija, Božja mati; prosi za nas Boga! Vedno hočmo tvoji ostati; naj kar kolj velja!“ Po litanijah so bili škapulirji blagoslovljeni in družnikom na vrat devani, k sklepu je bila zahvaljena pesem in blagoslov s presv. Rešnjim Telesam. Cerkvica na hribu krog in krog s snegom obsuta, z ljudstvom od vsih strani sem pridšim obdana, na sto in sto družnikov s prižganimi svečami v rokah, — to je bil pogled, da bi zamogel terdo zemljo giniti, ko bi ne bila s tolikim snegom obtežena. Ta škapulirska bratovšina je zdaj tretja na Kranjskem; l. 1850 namreč je bila ravno ta na Česnicah, in 1851 v Teržicu napravljena. Sin pušave.

Razgled po keršanskim stežu.

Za novo cerkev v spomin otenja svitl. cesarja Franciška Jožefa je dozdej 1.100.000 goldinarjev nabranih.

Iz **Prage**. Cesar Ferdinand so v pomoč Praških ubožnih 1000 gold. podarili.

V **Mislovicu** na Šleskim je dala gospá žlaht. Winkler čisto na svoje stroške cerkev zidati, ktera bo neki silno draga, pa tudi čestitljiva in veličanska.

Preteklo leto je v napravah usmiljenih sester v vsem avstrijskim cesarstvu okoli 24727 oseb pomoč in postrežbo dobivalo, med njimi je bilo 294 grekov, 363 judov, 1588 protestantov.

V **Angsburgu** je napravljena družba, ktera ima namen, zanemarjene otroke pod svojo brambo vzeti. Za svojiga varha ima sv. Janeza Evangelista. Gotovo maloktera družba je tako potrebna, kakor ta, ako svoj namen doseže, ker ravno iz tacihi zanemarijenih otrok izvira vse hudo za občinsko družbo.

Velika katoliška bolnišnica v **Berolinu** ima že postelj za 250 bolnikov. Pravijo, da se bo število usmiljenic in zdravnikov pomnožilo, ker čez dalje več bolnikov v bolnišnico dobivajo.

Častiti O. Bonaventura, poprej Rihard baron Ketteler imenovan, brat sedanjiga Mogunškiga škofa, predpostavljen kapucinskemu samostanu v Moguncu, je 3. prosenca po dolgem bolehanji v Gospodu zaspal.

Vikši škof v **Parizu** so razglasili, da pevci in godci, ki v gledišu pojó ali godejo, pri Božjih službah ne smejo peti in gosti. Enaka naredba se pričakuje od vikši škofijske urednije Vratislavske.

V **Rimu** je bil 5. prosenca veliki zbor družbo s. Vincenceja. Pričujočih je bilo okrog 400, ki so bili iz vsih krajev Laškiga pa tudi iz Francoskiga prišli. Sv. Oče so do zbranih bratov prav serčen in pomljiv govor imeli.

Sv. Oče so 11. pros. mašnika s sveto popotnico srečali. Ko so bili pokleknil, so mašnika spremili do hiše, v kateri je bila bolnica, ter so jo sami obhajali.

Zvezdica za šolo.

V **Elbognu** imajo šolsko pušico, v ktero vsako saboto radovoljne darove od šolarčkov za ubožne sošolce pobirajo. Otroci ne smejo za to pušico staršev nadlegovati, ampak le tisto dajati, kar sami sebi radovoljno pritergajo. Veselo je neki viditi, kako si celo otroci nepremožnih staršev od svojih ust odtergujejo, da zamorejo sem ter tje kej v pušico vreči. Iz tega denara se v zimi ubožnim otročičem obleka napravlja. Ravno na Sveti večer je bilo letas v pričo več gospodov in vsih šolskih otrok veliko obleke razdeljene.

Mili darovi.

Za afrikanški mision.

Studenčani 18 gold. 45 kr. — Neimenovan dobrotnik 25 terdnjakov. — Štefan Kumar 1 gold. — Valentin Kumar 1 gold. —

Za pogorelce Podhoščane.

Iz Gorice 1 gold. —

Za pogorelce na Bločicah.

Iz Gorice 1 gold. —

Premembe duhovšine.

V Lavantinski škofii. Prestavljeni so: Gosp. Janez Hutter za duhovniga oskerbnika v Pliberg. gosp. Franc Voznar za duhovniga oskerbnika k Materi Božji na jezernu. gosp. Franc Burja za duhovniga oskerbnika v Ročico. gosp. Jožef Jerab za perviga mestniga kaplana v Pliberg. Gosp. Kaspar Turin je šel v Zagreb za gimnazijalniga namestniga učenika. Umerli so: Gosp. Jožef Trost fajmošter v pokoji. 14. grudna. gosp. Matevž Majnik. dekan v Plibergu. 3. prosenca. gosp. Matevž Šušem. fajmošter pri Materi Božji na jezernu. 5. prosenca, g. Jožef Lipold. fajmošter v Ročici. 8. prosenca.